

U Opery, v přístavu, tajemný zvuk didžeridu a první setkání s aboridžinskou holčičkou

Budova Opery se vypínala na malém výběžku obklopeném mořem. Stavbě dominovaly bílé oválné trojúhelníky. Takže z dálky opravdu připomínaly vzdušné vznešené plachty, do kterých se opírá ostrý vítr.

Teprve zblízka Anička viděla, že trojúhelníky pokrývají dlaždice v bílé a béžové barvě. Divadelní sály v přízemí byly bohužel zamčené. Jen barevné fotografie na průčelí zrovna lákaly na představení Carmen.

„Carmen je jedna z nejslavnějších oper na světě,“ prohlásila babička.

Ale Aničku už vábil pohled na vysoký oblouk mostu. Právě se k němu z přístavu blížil obrovský výletní parník. Zahoukal, sklopil komín a projel těsně pod mostní konstrukcí. Měl snad dvacet pater! Taky malé balkony se zábradlím. I připevněné záchranné čluny na boku. Z paluby zněla hudba. Výletníci mávali na rozloučenou.

„Kam ploujou?“ ptala se Anička.

„Asi někam na tichomořské ostrovy,“ uvažovala babička. „Do Kaledonie. Anebo ještě dál na Fidži. Či dokonce na Tahiti.“

„Já bych taky chtěla na ostrov!“ zatoužila Anička.

„Třeba poplujeme,“ usmála se babička.

Vzala Aničku za ruku a pokračovaly spolu směrem k přístavu.

Nejdřív spatřily majestátní mrakodrapy, tyčící se v pozadí. Pak další výletní parníky, které dosud kotvily podél mola. Houpaly se tu i menší lodě. A docela vzadu vpravo byl vystavený starý pirátský koráb.

Po promenádě se procházela spousta lidí. Z restaurací voněla jídla. Všude vyhrávali pouliční muzikanti a předváděly se nejrůznější atrakce. Žonglér si přehazoval ve vzduchu kuželky. Dva akrobati vystrojení jako paňáci kráčeli na chůdách. A další akrobat udržoval rovnováhu na jednom vysokém kole.

Anička si ihned vzpomněla, když coby klaunka zvala kolemjdoucí do cirkusu. Až se jí zastesklo. Ale to už spatřila potetovaného muzikanta, který hrál krásně na kytaru a přitom anglicky zpíval *Ó maj Mery, ó maj Mery*.

Obě cestovatelky kráčely po promenádě a nevěděly, co pozorovat dřív. Třeba obrovské vypoulené zrcadlo, které stálo uprostřed trávníku a odráželo se v něm nebe s bílými mraky.

Vtom Anička zaslechla táhlý hluboký zvuk. Zněl tajemně, jako by vycházel z pradávnejší minulosti. A naléhavě, jako by sděloval něco, o čem mají všichni vědět.

„Co to je?“ zpozorněla Anička.

„To je didžeridu,“ odpověděla babička.

„Di-dže-ri-du?“ opakovala udiveně Anička.

„Dávný hudební nástroj domorodců,“ upřesnila babička. „Vlastně je to dlouhá dutá trubka vyrobená z větve eukalyptu, kterou uvnitř vykousali mravenci. Přesně řečeno velcí mravenci, kterým se říká termiti.“

„Já to didžeridu chci vidět!“ vykřikla Anička a už se nedočkavě hnala blíž k táhlému systému troubení.

Prodrala se hloučkem diváků a ohromeně se zastavila.

Před ní stál skutečný divoch. Měl tmavou, skoro černou kůži. Na hlavě rozježené kudrnaté vlasy a obličej pomalovaný bílými čarami. Jak foukal do trubky, jeho oči se leskly teskně i malinko nebezpečně.

Anička si ho prohlížela s obdivem. O čem asi hraje, myslela si zasněně. Co mi vypráví? Podobají se jeho příběhy bájím? Anebo tajemnému poselství aboridžinských obrazů?

Náhle si všimla, že o kousek dál sedí na zemi aboridžinská holčička. Měla taky husté černé kudrnaté vlasy, velkou našpulenou pusou a zářivě temné oči. A hlavně – ta holčička právě malovala. Namáčela klacík do barvy a na plátno otiskovala malé tečky.

Aničce se úplně zatajil dech. Opatrně došla k holčičce a zvědavě na její malbu nakoukla. Nespátřila však víc než ty barevné tečky a vlnovky.

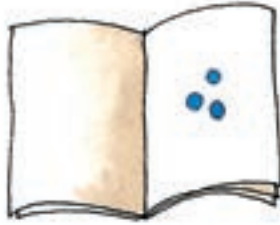
Holčička se na ni usmála.

Anička se taky usmála. Ráda by něco řekla, jenže nevěděla co. A najednou ji něco napadlo. Vytáhla deník a ukázala holčičce svou včerejší kresbu ryby.

Tentokrát se holčička zasmála nahlas. Až jí zaskvítily

bílé zuby. Zdálo se, že ji Aniččina ryba náramně pobavila. Ještě celá rozesmátá namočila klacík do modré barvy. A pak na novou bílou stránku deníku vyťukala tři tečky.

Tři pravé aboridžinské tečky!

„Děkuju!“ vyhrkla šťastně Anička a hned s tím pokladem běžela zpátky k babičce.

„Babi! Babi!“ volala. „Podívej! Ty tečky mi nakreslila aboridžinská holčička.“

Anička se ohlídlá k místu, kde malá malířka seděla. Ta však zůstala schovaná za hloučkem lidí.

„Ona byla tak veselá,“ řekla Anička a nejradši by se k holčičce vrátila.

Čím víc se od toho místa vzdalovala, tím víc litovala, že s ní už není. Další atrakce ji přestaly zajímat. A vysoké mrakodrapy za přístavem ztratily veškerou majestátnost.

Anička si je skoro zachmuřeně změřila a potom poprvé udiveně pronesla: „Když tady odpradávná žili Aboridžinci v přírodě, kdo vlastně postavil město? Kde se tu vzali ostatní lidi?“

„To je zajímavá a bohužel i smutná historie,“ potřásla hlavou babička.

„Hodně smutná?“

„Hodně,“ přikývla babička.

„Já ji chci stejně slyšet,“ řekla přesvědčeně Anička.

„Dobře,“ souhlasila babička. „Až se vrátíme do hotelu, budu ti všechno zase vyprávět.“

„Jsem moc zvědavá,“ prohlásila napnutě Anička.

Přitom vůbec netušila, o jakých podivných i strašných událostech se dozví.